Een Bergtoer in den Winter

Een Reisherinnering

De Tödi.

Het was tijdens mijn verblijf in Zwitserland, toen ik te Zürich woonde. Met z'n drieën: mijn vriend, z'n vrouw en ik, hadden we het plan gemaakt eens een tocht te maken naar den Tödi, een der hoogste bergtoppen in de omgeving van Zürich.

Het weer was prachtig en de oude professor van het Meteorologisch station, wiens oordeel we gevraagd hadden, verklaarde dat er heel weinig of geen kans op verandering was, en dat we gerust konden gaan. Zoo vertrokken we dan met een treintje van zes uur zooveel uit Zürich naar Linththal, dat we pas laat op den dag bereikten. Daar zouden we overnachten. We zochten ons hotelletje op en gingen, na ons wekkerhorloge op twee uur gezet te hebben, direct slapen.

Om kwart over twee verlieten we gepakt en gezakt — als je zoo'n tocht gaat ondernemen, dien je mondprovisie enzoovoort mee te nemen, want café's of hotels vind je zoo hoog in de bergen niet — Linththal. 't Was een koude, donkere nacht. Geen hand voor je oogen kon je zien. Huiverend en rillend op de harde sneeuwklompen om ons ontbijt te gebruiken. De thee uit de thermoflesch was op en we moesten dus nieuwe zetten. Dat gaat in de bergen, waar de eeuwige sneeuw ligt, natuurlijk heel primitief: een aluminium pannetje vulden we met wat sneeuw dat we deden smelten op een spirituslampje. Na tien minuten hadden we al wat thee en konden we ons ontbijt, bestaande uit brood met kaas, nuttigen. Na een oponthoud van 25 minuten vervolgden we, weer geheel uitgerust, onzen weg, die steeds steiler werd. Vooral op die steile hangen was de harde sneeuw heel lastig, omdat we daarin moeilijk houvast konden krijgen met onze voeten. De groote nagels in onze zolen maakten evenwel dat we niet uitgleden en ook onze Pickels — bergstokken met scherpe punten — bewezen hier goede diensten. 't Was reeds lang middag en de zon had de bergen en dalen in 't volle licht gezet, alles met een goudglans overstralend, toen we plotseling de Fridolinhut ontdekten. Even rustten we uit en ik zette mijn sneeuwbril af om beter de tooverpracht der natuur te kunnen bewonderen. Het licht was er echter zóó intens, dat het me verblindde en ik mijn bril weer dadelijk moest opzetten. Dan ging het weer verder en na tien minuten ongeveer bereikten we de hut. We openden de deur, die slechts door een wervel gesloten was en traden de hut binnen. 't Was er donker en koud; ontzettend koud en ons eerste werk was, toen we de luiken van de ramen hadden genomen waardoor het zonlicht gelegenheid kreeg ook hier zijn luister te ontplooien, den oven aan te maken. Het benoodigde hout haalden we uit een naast de hut gebouwd hok, dat 's zomers met brandstof gevuld wordt. Binnen een kwartiertje brandde een gezellig vuurtje in den oven en zaten we met z'n drieën eromheen. Zoo'n hut is verbazend practisch ingericht: een ware oase temidden der sneeuwmassa's. Er is alles wat de vermoeide en verkleumde reizigers noodig kunnen hebben: wel een twintig paar warme pantoffels; 'n dertig wollen dekens; bij den oven de noodige pannen, in een kast borden, lepels, vorken, messen, kopjes, zelfs een theezeefje en een busopener. Ook voor slaapgelegenheid is er gezorgd. Er zijn n.l. drie „zevenpersoonsbedden", d.w.z. links en rechts tegen den muur zijn groote vakken gemaakt, die met hooi gevuld zijn, terwijl aan het plafond ook een groote hooibak hangt, zoodat er in 't geheel wel een twintig personen kunnen overnachten. 's Zomers is de hut wel eens „vol"; in den winter komen er echter heel weinig gasten. Midden in het vertrek staan twee lange, smalle tafels met banken, waarboven eenvoudige kaarsendragers zijn aangebracht. Verder vindt men er verschillende tijdschriften en boeken, een welvoorziene Verbandkist en een busje waarin men het geld kan doen, voor logies en brandhout. — Logies

Toen we onderweg even uitrustten, kwamen twee mannen op ski's van boven, die den tocht reeds vóór ons gemaakt hadden.

De Fridolinhütte.

volgden we m'n vriend, die vóór liep en met z'n kaarslantaarn den weg belichtte, die tot aan het dorpje Tirfehd vrijwel gebaand was, door de vele sleeën waarmee de bewoners het hakhout vervoeren. Lang konden we evenwel van dat buitenkansje niet profiteeren, en nadat we ongeveer een anderhalf uur gemarcheerd hadden, werd de weg steeds slechter en slechter, totdat er op 't laatst van een weg feitelijk geen sprake meer was en we niets dan sneeuw zagen, overal waar m'n vriend het licht van zijn lantaarn schijnen liet. Op sommige plaatsen lag de witte, donzige vacht wel anderhalven meter hoog en vaak zakten we erin weg tot bijna aan het middel. Zwijgend liepen we voort, zoo goed en zoo kwaad als het ging; m'n vriend vooraan om een nieuwen weg te banen. In 't flauwe schijnsel van het kaarslicht konden we z'n voetstappen zien, waarin wij, om niet af te dwalen, onze voeten drukten. Eerst gingen we tot aan onze knieën in de sneeuw; hoe hooger we echter kwamen, hoe harder deze werd en eindelijk was ze zoo hard, dat onze voeten er in 't geheel geen sporen meer in achterlieten. Zoo liepen we uren, niets zeggend, al onze aandacht geconcentreerd op den weg dien we volgen moesten. Langzamerhand begon het te dagen, de zon kwam op en belichtte de toppen van de hoogste bergen, eromheen een schitterend aureool van licht en kleuren tooverend. 't Is een wonderlijk en grootsch schouwspel, het dag-worden in de bergen; iets onvergetelijk-ten schiet... Alles lijkt daar dan wel goud, als in een tooverland uit een sprookje. Zwijgend sloegen we het groteske schouwspel gade; de indruk van de zuivere, maagdelijke ongereptheid der natuur hier in de bergen is overweldigend. Maar we hadden honger gekregen van onzen langen en verren, moeilijken tocht. We zetten ons neer

Eten koken in de Fridolinhütte.